

•

– Hány óra? – szól oda egy öregedő úr az utcán, a boltajtóban ácsorgó kereskedőhöz.

– Tíz perccel múlt féltizenkettő – veti oda fürgén, szolgálatkészen egy előttük elsiető fiatal lány, karójára pillantva.

– Nem önt kérdeztem – mordul az öregúr a leánykára.

Az fülig vörösödik, nem tudja, sírjon-e, nevéssen-e, komolyan pirítottak így rá, vagy tréfából. Végre is von egyet a vállán, és továbbmegy.

Az öregúr mosolyogva pillant utána.

•

Egy hároméves budapesti kislány angol születésű édesanyja először vitt át a csatornán. A tenger nagyon viharos volt, s az utasok egy része rosszul lett.

Megérkezésük után való másnap a londoni állatkertbe vitte el édesanyja a kislányt. Az ökredező fókák előtt a gyermek szánakozó arccal fordul édesanyjához:

– Szegények – mondta – mindnyájan megkapták a tengeri betegséget.

1935. augusztus 15., csütörtök, 8. old.

Nyári körkép

Hirtelen zápor kerekedik. Fut, ki merre lát, kapuk, tornácok alá, egyszerre kiürül az utca. Csupán egy csinos, fiatal lány nem törődik a záporral. Könnyű nyári ruhácskájában, fehér cipellőben siet, siet föl szegett fejjel a csapó esőben. Bizonyára nagyon sürgős a dolga. Karcsú testéhez hozzátapad a selyemruha, fátyol-harisnyója a térdéig egyadta víz.

Most egy kapu alól kilép valaki ernyővel a kezében. Fiatal. Fején zerge-tollas, zöld kalap, széles vállához, derekához feszes vadászkabát simul, pettyes nyakkendője a legutolsó angol divat szerint van kötve a nyakán.

Amikor megpillantja a csuromvizes kisleányt, tompa orrú, lapos sarkú amerikai cipőjében nagyokat lépdel utána, már amennyire nadrágszoknyájától telik. Ugyanis leány az illető, fiús leány. Most utoléri a leányos leányt, s kedvesen följánlja neki az esernyőjét. Az előbbi meghökken, majd mosolyogva elfogadja a följánlott ernyőt. Ketten sietnek tovább az ernyő alatt.

•

A női uszodában tízéves, betyárképű fiú egyre fröcskölődik, rugdos, sikongat. Aki csak teheti, menekül a közeléből. Végre egyik nőnek jó ötlete támad. Óvatosan a fiú közelébe úszik, derékon kapja, cuppanósan megcsókolja, majd ezt mondja neki:

– Jaj, de édes kis babuska vagy, gyere, majd viszlek egy kicsit.

A gyereket előnti erre a pulykaméreg, kézzel-lábbal kapálódzik, s ezt kiabálja:

– Hagyjon engem békét, mit gondol maga? Nem vagyok én kisfiú.

– Úgy, hát te nem vagy kisfiú? Akkor szedd a sátorfádat, s takarodj azonnal át a férfiuszodába, mert itt csak kisfiúk fürödhetnek.

•

Úszni tanul a nagymama. Legalább hatvanéves, s legalább kilencvenöt kilót nyom. A vízben ugyan ez utóbbi körülmény a javára számít, mert tudva-levően a vízbe mártott test annyit veszít súlyából ... stb.

Igen ám, de a nagymama rettentően fél a víztől. Hiába biztatja az unokája, hogy „Ne féljen, nagymama, nem merül el”, a nagymama csak hápog, sikogat, kétségbeesetten kapálódzik az úszómester kötelén. Végül is a kisunoka erélyes lesz. Megfogja a nagymama két kezét, összefogja, és rákiált:

– Egy-kettő, egy-kettő.

Körözteti a nagymama karját.

– Egy-kettő, egy-kettő – szepeg a nagymama, és szeméből kicsordul a könny.

Az egész uszoda összenevet.

– Oda se neki, nagymama, csak bátran, egy-kettő, egy-kettő.

Aldous Huxley egy helyütt azt mondja, hogy talán meg se öregednénk, ha nem látnánk másokat megöregedni.

Ez a nagymama nem akar megöregedni, s ezért csak hálások lehetünk neki.

•

Úrinő a Belvárosban. Divatos, lapos kalap, kitűnően szabott, újvonalú ruha van rajta, s kesztyű a kezén. Talpig elegáns. Valóban csak talpig. Mert a lábán nincs harisnya, s a cipőjét is mindössze néhány vékony szíjból tákolták össze. Magyarán szólva mezítláb van. Azaz mégse egészen mezítláb. A lábán az ápolat körmök bíborvörösre vannak festve.

1935. augusztus 23., péntek, 4. old.

Pesti utca

Két micisapkás suhanc álldogál az esti hományban a tér sarkán. Szájukban a legolcsóbb cigaretta füstől, vörös kezük kilóg kurta kabátujjuktól, nyakukba színes átvető. A párizsi Montmartre-ra is bátran odaillenek. Most kecses fiatal nő libben elébük. Nyakába kékróka simul, makulátlan fehér bőrkesztyű a kezén, kalapját egyenest Párizsból küldheték a címére. Aranytárcájából illatos cigarettát vesz ki, s kedves, szerény mosollyal tüzet kér az ácsorgó legényektől.

Azok izgatottan kikapják szájukból az égő cigarettát, s versengve nyújtják a nő felé. A cigaretta meggyullad, a hölgy néma főhajtással távozni készül, a két fiatalember pedig mély hajlongások közt, többször egymásután – szinte szédelegve – hebegi: „Nagyon szépen köszönjük. Nagyon szépen köszönjük.”

Szegények. Annyira meg voltak tisztelve, hogy még ők köszönték meg azt a tüzet, melyet adtak.

•

A társaskocsi megállója mögött kávéházi tornác. Még künn az utcán a „nyári kert”. Még nem vitték telelőbe, de a virágjukat, levelüket már dér csípte, s hervadoznak, sárgulnak az éles őszi szélben. Egy hölgy várakozik a megállónál. Sokáig kell várnia. Épp az orra előtt szaladt el a kocsi. Egy darabig topog, ténfereg, nézelődik, majd hirtelen elhatározással a kávéházi